

endnu samme Nat paa sin Fod de fire Mil hjem og gav sig ikke tilfreds, før han havde kastet sig om sin Faders Hals og bedt om hans Tilgivelse. Se, min Dreng, derfor bevarede din Fader gennem hele sit Liv det Ur som en Helligdom. Jeg husker, han kaldte det engang Guds Faddergave til ham. For den samme Nat, hvor han saaledes ydmygede sig og gik den tunge Bodsgang til sin jordiske Fader, fandt han ogsaa Vejen hjem til Lyset og Freden og Velsignelsen hos Gud Fader i Himmerig.“

Medens hun talte, sad Per med Uret og følte det tungere og tungere i sin Haand. Da hun tav, sagde han intet. I Stuen var der mørkt. Moderen havde aabnet Øjnene; men hun kunde ikke længere skelne hans Ansigtstræk.

Der blev overhovedet ikke talt mere. Per rejste sig kort efter, og idet Moderen til Afsked kyssede ham paa Panden, hviskede hun over ham:

„Gud Herren skænke dig naadig Fred!“

Ikke mange Minutter efter kørte Per til Stationen. Hans Søkende var imidlertid kommen tilbage fra Kirkegaarden; men han kørte alene og havde endog meget bestemt afslaaet alle Tilbud om Følgeskab.

Da Signe en Timestid senere kom op paa hans Kammer, fandt hun Faderens Ur liggende midt paa Bordet. Det var med tydelig Omhu anbragt saaledes, at det ikke kunne overses og heller ikke fremkalde Indtrykket af at være glemt.